

ALBINA

REVISTA SAPTĂMINALĂ A AŞEZĂMÎNTELOR CULTURALE

Anul 61 • Seria II • Nr. 566 • Miercuri 29 octombrie 1958 • 8 pagini — 15 bani

SEMNAREA DECLARAȚIEI COMUNE. În clișeu de sus: tovarășii Gh. Gheorghiu-Dej și Antonin Novotny. În clișeu de jos: tovarășii Chivu Stoica și Villem Strojky.

Mărturii

În anii care au trecut de la eliberarea patriei noastre de sub jugul fascist, numeroase schimburi de delegații, de cărturari, muncitori și țărani au țesut între popoarele noastre legături vii, schimburi practice de cunoaștere și experiență. În prezent țara noastră găzduiește iarăși un număr de delegații sovietice, care prin conferințe, întâlniri, vizite își împărtășesc cu drag experiența lor în muncă și în viață, fac ca prietenia noastră să devină din zi în zi mai trainică. Acestea sînt și gândurile colectiviztilor din comuna Roma, regiunea Suceava, care au primit duminică vizita delegației oamenilor muncii din regiunea Cernăuți. Învățămintele pe care le-a împărtășit Eroul Muncii Socialiste V. P. Grigoroșciuk, președintele colhozului Miciurin, raionul Cațman, sînt sfaturi prețioase pe care colectiviztilor romîni le vor pune în practică neîntîrziat.

„Luna prieteniei romino-sovietice” se dovedește un prilej nimerit și pentru largă popularizare a experienței dobîndite de o seamă de membri ai delegațiilor rominești care au vizitat marea țară a socialismului victorios. Oamenii muncii din țara noastră ascultă cu viu interes relatările acestora și caută să traducă în viață învățămintele practice dobîndite în respectivele schimburi de experiență. În raionul Sighișoara, de pildă, cu ocazia zilelor de odihnă organizate de comitetul de organizare al „Lunii prieteniei romino-sovietice”, țărănul muncitor Ion Pădure, care a vizitat Uniunea Sovietică a vorbit țărănilor muncitori din comuna Daneș despre mărețele realizări ale colhoznicilor. Alți 12 conferențieri au vorbit în comunele Saschiz, Săcele și altele despre noua etapă în dezvoltarea orînduirii colhoznice după indicațiile C.C. al P.C.U.S. și ale guvernului sovietic. La aceste conferințe au luat parte peste 2.500 de țărani muncitori.

Pe tărîmul muncii de popularizare a cărții sovietice în G.A.S., S.M.T., G.A.C. și cămine culturale, peste 1.200.000 de colectiviztilor și lucrători din sectoarele socialiste ale agriculturii au luat parte la recenziile organizate duminică 26 octombrie asupra unor cărți sovietice ca „Pămînt deștelenit”, „Așa s-a călit oțelul”, „Pe apele Siberiei”, operele lui Maxim Gorki, Fadeev etc. Discuțiile în jurul acestor opere au ilustrat faptul că la noi, cartea sovietică devine pe zi ce trece un îndrumar prețios de educație și cultură, un izvor nesecat de la care poporul nostru soarbe noi și noi puteri în lupta pentru construirea socialismului.

Numeroasele expoziții care s-au deschis cu acest prilej, ca aceea a cărții sovietice din sala Dalles-București și în toate centrele importante ale țării, vorbesc despre marea avînt pe care îl cunoaște cultura în U.R.S.S. În țara în care se construiește comunismul, apar anual 60.000 de titluri noi într-un tiraj de peste un miliard exemplare, printre care în acești ani au fost editate 110 titluri ale autorilor romîni într-un tiraj de 5.300.000 exemplare. Faptul acesta ne umple sufletele de mîndrie, cultura noastră națională bucurîndu-se de o mare prețuire în rîndurile oamenilor muncii sovietici.

„Luna prieteniei romino-sovietice” — săr-bătoare iubită a întregului nostru popor — este un nou și măreț prilej de cimentare a legăturilor frățești dintre poporul român și marele popor sovietic, apărător de nădejde al păcii și conviețuirii pașnice între popoare.

O importantă contribuție la întărirea prieteniei ROMINO-CEHOSLOVACE

Istoria relațiilor de prietenie dintre popoarele romîn și cehoslovac a înscris o nouă pagină de seamă prin vizita delegației de partid și guvernamentale a R.P.R. în R. Cehoslovacă. Înălții oaspeți romîni au fost întâmpinați de conducătorii partidului și guvernului, ca și de întreg poporul cehoslovac, ca niște frați și tovarășii dragi. Primirea călduroasă făcută delegației romine oglindește sentimentele de adîncă prietenie și dragoste pe care și le nutresc cele două popoare.

Rezultatele convorbirilor dintre cele două delegații de partid și guvernamentale și-au găsit expresia în Declarația comună semnată la Praga, document grăitor al întăririi continue a legăturilor de prietenie și ajutor reciproc dintre R.P. Romînă și R. Cehoslovacă, în cadrul marelui lagăr socialist. Declarația comună, rod al tratatelor purtate într-o atmosferă de căldură prietenie, cuprinde importante hotărîri cu privire la extinderea colaborării economice dintre cele două țări surori. Astăzi, a fost încheiat acordul în legătură cu principalele probleme ale colaborării economice și ale schimbului de mărfuri pe perioada 1959—1965. Acordul prevede, printre altele, construirea unei centrale electrice de mare putere în țara noastră, pentru care industria cehoslovacă va furniza utilajele, România urmînd să livreze în

schimb energie electrică. De asemenea, s-a hotărît înființarea unei comisii guvernamentale romino-cehoslovace pentru colaborarea economică și științifică. A fost încheiat un acord cultural, precum și o convenție juridică.

În cadrul Declarației comune se arată că cele două țări prietene își vor intensifica eforturile pentru a contribui la întărirea continuă a unității lagărului socialist în frunte cu Uniunea Sovietică. O deplină identitate de vederi există între cele două țări și în ceea ce privește aprecierea situației internaționale. R.P. Romînă și R. Cehoslovacă sprijină propunerile guvernului sovietic cu privire la dezarmare, prezentate actualei sesiuni a O.N.U. și cer guvernelor S.U.A. și Angliei să dea un răspuns pozitiv la propunerile sovietice cu privire la încetarea experiențelor nucleare. Popoarele romîn și cehoslovac sînt îngrijorate de evoluția primejdioasă a evenimentelor din Germania Occidentală, unde politicienii revanșari formulează cereri provocatoare de anexare a R.D. Germane și ridică pretenții de revizuire a frontierelor Poloniei și Cehoslovaciei. Popoarele romîn și cehoslovac resping uneltirile revanșarzilor vest-germani contrare intereselor păcii în Europa și se solidarizează cu lupta R.D. Germane și a tuturor forțelor iubitoare de pace din Germania, care luptă împotriva imperialismului. Declarația co-

mună condamnă cu indignare politica agresivă a imperialismului american în Extremul Orient, mirșavele provocări militare americane împotriva marelui popor chinez. Popoarele romîn și cehoslovac se solidarizează cu lupta dreaptă a poporului chinez pentru eliberarea teritoriilor care-i aparțin. Declarația comună arată că Tratatul de la Varșovia este o pavăză sigură a păcii în Europa. Altfel vreme cît Pactul Atlantic există, țările socialiste din Europa vor consolida necontenit alianța lor defensivă. Cele două țări luptă și mai departe, împreună cu celelalte țări socialiste, pentru promovarea politicii de coexistență pașnică între toate statele.

Convorbirile dintre cele două delegații au prilejuit și un bogat schimb de experiență cu privire la activitatea celor două partide marxist-leniniste. Ele și-au exprimat hotărîrea de a contribui și în viitor la întărirea unității și colaborării dintre țările socialiste, a unității mișcării comuniste internaționale, în spiritul marxismului și al internaționalismului proletar. Cele două partide resping cu hotărîre orice manifestări ale revizionismului contemporan, care și-a găsit expresie în special în programul și politica Uniunii Comunistilor din Iugoslavia.

Poporul nostru salută cu bucurie rezultatele rodnice ale vizitei delegației de partid și guvernamentale romine în Cehoslovacia și va lupta cu însuflețire pentru dezvoltarea necontenită a prieteniei ce leagă cele două țări surori, pentru unitatea lagărului socialist în frunte cu Uniunea Sovietică.

Cultura ȘI VIAȚA

ASA E SEARA IN SAT LA CORBEANCA

Vin și tinerii și vîrstnicii seara la căminul cultural. Simbătă, după cum prevede programul, e repetiție costumată și la dansuri și la teatru. Ce mai la deal, la vâle, spectacol în toată legea. Nu-i păcat să stai acasă în loc să asisti la repetițiile artiștilor amatori?

Dinăuntru încep să se audă acor-duri de vioară și acordeon. Se vede că au început, deci putem intra. În prima încăperie din stînga, jocuri pasionate. Ați ghicit, Sînt şahişti. În spatele lor nelipsiții „chibiți”. Să-i lăsăm comentînd și să deschidem puțin ușa la bibliotecă.

— Cîți cititori avem? Mai mult de jumătatea satului — răspunde bibliotecara, o tină ră oacheșă, cu părul numai inele.

— La uitați-vă. Fișa tovarășului Nicolae Radu, președintele gospodăriei noastre colective e aproape plină. A tovarășului Nicolae Nițu, colectivist fruntas, la fel. Nicolae Aurica... Ion Petre... Pascu și Stoica Păun tot așa.

Acum, e acum. La ce să te uiți mai întii? La repetiția dansatorilor care se leagănă sprinten în ritmul sîrbei? La repetiția piesei de teatru „Cuscrua Gherghinei”, sau la pregătirea recitatorilor? Peste tot e interesant. Peste tot e atîta tinerete, atîta voie bună și veselie care te molipsească oricît ai fi de posac.

S-a făcut liniște. Una cite una, luminile din încăperile căminului cultural din Corbeanca. raionul Snagov, s-au stins, ușile s-au închis cu grijă și zecile de tineri s-au revărsat în uliță apucînd fiecare cît se poate.

— Da! E frumos la noi — spune tovarășa Victoria Cristescu, directoarea căminului cultural. Oamenii se înțeleg de minune între ei. De cînd muncesc în comun parcă-s alții. 110 familii sînt în colectivă și restul pînă la 205 cit are satul, sînt întovărășiți. M-ati întrebat în ce măsură a ajutat activitatea culturală de la noi la această schimbare petrecută în munca și viața sătenilor. Mult de tot. S-o luăm mai întii cu viața artistică. Primii cu care am început să facem treabă au fost întovărășiții. Vorbesc de cînd a luat ființă căminul cultural. Pe atunci nu aveam gospodărie

colectivă în sat. Nu erau ei prea numeroși artiștii noștri, dar puneau suflet și aceasta făcea mult. Inceț, inceț, numărul lor a început să crească. Cînd dădeau reprezentanție, sala de spectacole a căminului era arhiplină. Înaintea fiecărui spectacol am obișnuit să ținem întotdeauna cite o conferință despre superioritatea muncii în comun, despre superioritatea muncii mecanizate, a agrotehnicii avansate etc. Apoi, rugam sătenii spectatori ca la plecarea să treacă și pe la biblioteca noastră ca să-și aleagă cărți de citit ori să răsfoiască în reviste și ziarele care le stau la dispoziție.

Nu mai vorbesc că tinerii noștri artiști, ca Ion Titică, Vasile State, Ilie Zidaru, Dumitru Aleonte și alții deveniseră adevărați agitatori. Mă uitam de multe ori cu cită înflăcărare încercam ei să-și convingă par-tenarii de joc, fii de țărani individuali ca să-și convingă părinții pentru a intra în întovărășire și mai tîrzii în gospodăria colectivă care luase ființă cu vreo 40 de familii.

Și tovarășa Cristescu a continuat să vorbească despre succesele muncii culturale-artistice. A amintit de ziua cînd gospodăria colectivă a trecut de o sută de familii, a amintit de premiul întii pe care l-a cîștigat echipa lor de dansuri în faza concursului pe raion...

— Ați auzit-o astă-seară pe Ilenuța State cu cită talent a recitat poezia „Partidul”? E cea mai bună brigadieră din gospodărie și cea mai de nădejde agitatoare utemistă.

Am mai aflat astfel că la căminul cultural a luat ființă și o echipă artistică de „boboci”. Copii de-o șchioapă ca Viorica Radu, Valeria Badea și Ion Popa, dansează, cîntă și declară poezii pe scenă, spre bucuria părinților care-i sorb din ochi.

— Da! E bine în satul Corbeanca. E din ce în ce mai bine în acest sat. Și toate acestea pentru că oamenii au înțeles că numai munca laolaltă le poate asigura o viață îmbelșugată.

Marius Popescu

Duiliu Zamfirescu

100 de ani
de la
naștere

de Mihai Gafița
secretar al Uniunii Scriitorilor din R.P.R.

Centenarul nașterii lui Duiliu Zamfirescu — la 30 octombrie al acestui an — readuce în amintirea noastră o figură interesantă a literaturii românești de la sfîrșitul secolului trecut și începutul secolului nostru, un scriitor cu realizări de valoare, dar și cu mari scăderi.

Scrișul său s-a situat într-o epocă extrem de agitată, în momentele cînd clasa muncitoare începea să se organizeze și prelua steagul luptei pentru eliberarea societății de exploatare. Este epoca răscoalelor țărănești, a începutului unei rapide industrializări a țării cu prețul unor mari suferințe pentru popor.

Duiliu Zamfirescu a rămas departe de aceste frămîntări. Mai toată opera lui a fost scrisă pe meleaguri străine, în țările unde se afla ca membru al legațiilor românești. Din 1888, adică de la vîrsta de 30 de ani, el pleacă din țară, pentru a nu se întoarce decît în 1906.

Duiliu Zamfirescu a scris mult: vreo șapte volume de poezii, tot a-

ritatea lor și în manifestările patriotismului lor.

Însă romane ca „Un drum greșit”, „În fața vieții”, rămîn încercări neizbutite, melodramatice, povești banale de dragoste, fără profunzime în redarea psihologiei și destul de linear schițate în ce privește caracterele. La fel ultimele două romane din „Ciclu Comăneștenilor”.

Raporturile sociale sînt văzute de scriitor în mod necorespunzător. Așa-zisa frățietate între moșier și țărani, „puritatea” vieții boieresti, acestea puteau părea așa numai de la o mare distanță, mai ales în epoca marilor răscoale țărănești care încep de la 1888 și se încheie în 1907.

Și totuși, există în literatura lui pagini realiste despre tablourile cîmpiei, despre muncă, despre sat, deși raporturile sociale între clase și categorii sociale sînt cel mai adesea prezentate indulcînt, lipsite de contradicții și asperități.

El a surprins realist chiar cîteva aspecte esențiale ale unor procese

care se întimplau în societatea vremii lui, ca sfîrșirea treptată a clasei boieresti, ruina ei, neputința ei istorică de a se mai redresa. În romanul „Viața la țară”, mai ales, scriitorul consenmează acest proces, însă cu regret și duioșie pentru clasa moșierilor care se apropie tot mai mult de agonie. El face chiar o încercare zădarnică să indice soluții pentru rezolvarea acestui proces istoric: înfrățirea boierilor cu țărani, în fața ofensivei arendașilor și

parveniților, în fața ruinii care vine cu pași repezi. Recomandă boierilor să-și ia singuri în mîini conducerea moșilor, administrarea lor. Socote că singele îngroșat al clasei boieresti trebuie improspătat cu singele oamenilor simpli și atunci căsătorește pe unul din eroii săi, descendent al boierimii, cu o fată din popor.

Minia scriitorului împotriva arendașilor l-a făcut să dea în romanul „Tănase Scatiu” una din cele mai izbutite pagini de denunțare a ciocurilor, pe care-i încondeiase la timpul său și Nicolae Filimon, în personajul Dimu Păturică din romanul „Ciocoi vechi și noi”. Tănase Scatiu aparține epocii mai noi a ofensivei capitalismului, Viclean, ipocrit, priceput în afaceri și lipsit de scrupule, ambițios, bătăran și brutal, el devine odios. Scriitorul ar vrea să arate că și boierul și țărănul au aceleași motive să-l urască pe Scatiu. Aici scriitorul s-a înșelat.

Dar că personajul devine odios și umora și altora, aceasta e adevărat. Sfîrșitul lui Scatiu în urma revoltei țărănilor care-l fac una cu pămîntul este semnificativ pentru epoca în care se petreceau răscoalele țărănești. Să notăm că romanul a fost publicat în revistă în 1895 și 1896, cam în același timp deci cu „Noi vrem pămînt” al lui Coșbuc, și a apărut în volum în 1907, cam o dată cu „1907” al lui Vlahuță, celebrul strigăt de solidaritate cu țărani expoliați.

Scriitorul n-a fost, așadar, cu totul străin de problemele sociale. El le-a interpretat însă dintr-o perspectivă care l-a întunecat și ascuns o dreaptă înțelegere, dar care nu l-a împiedicat totuși de a lumina cu realism unele laturi ale vieții sociale a epocii, unele caractere și unele împrejurări.

Corespondența sa și unele articole publicate relevă tocmai preocuparea scriitorului pentru realism, pentru veridicitate. Această poziție n-a ur-mărit-o însă consecvent și în probleme esențiale s-a înșelat. Dar moștenirea sa literară cuprinde pagini destule care fac cinste memoriei sale și datorită cărora și-a cucerit dreptul la prezența continuă în istoria literaturii românești.

Parvenitilor, in fata ruinii care vine cu pași repezi. Recomandă boierilor să-și ia singuri in mîini conducerea moșilor, administrarea lor. Socote că singele îngroșat al clasei boieresti trebuie improspătat cu singele oamenilor simpli și atunci căsătorește pe unul din eroii săi, descendent al boierimii, cu o fată din popor. Minia scriitorului împotriva arendașilor l-a făcut să dea în romanul „Tănase Scatiu” una din cele mai izbutite pagini de denunțare a ciocurilor, pe care-i încondeiase la timpul său și Nicolae Filimon, în personajul Dimu Păturică din romanul „Ciocoi vechi și noi”. Tănase Scatiu aparține epocii mai noi a ofensivei capitalismului, Viclean, ipocrit, priceput în afaceri și lipsit de scrupule, ambițios, bătăran și brutal, el devine odios. Scriitorul ar vrea să arate că și boierul și țărănul au aceleași motive să-l urască pe Scatiu. Aici scriitorul s-a înșelat. Dar că personajul devine odios și umora și altora, aceasta e adevărat. Sfîrșitul lui Scatiu în urma revoltei țărănilor care-l fac una cu pămîntul este semnificativ pentru epoca în care se petreceau răscoalele țărănești. Să notăm că romanul a fost publicat în revistă în 1895 și 1896, cam în același timp deci cu „Noi vrem pămînt” al lui Coșbuc, și a apărut în volum în 1907, cam o dată cu „1907” al lui Vlahuță, celebrul strigăt de solidaritate cu țărani expoliați.

Pastelurile închinat peisajului țării sînt partea cea mai valoroasă a poeziei sale. Aici putem vorbi de o sinceră dragoste pentru țară, a cărei amintire va fi însuflețit și emoționat în rîstimpuri pe instrăinat.

Zamfirescu a purtat cu pietate în sufletul său priveleștiile țării. În felul său el și-a iubit țara și, în romanul „În război”, a dat pagini avîntate despre eroismul ostașilor care au luptat pentru independența țării, la 1877. Există aici scene de un real dramatism, care luminează psihologia oamenilor din popor și dragostea lor pentru țară. Figuri drați amintirii noastre, ca maiorul Șonțu sau căpitanul Valter Mărăci-neanu, căzuți în luptele de la Grivița, sînt evocate cu căldură. Și alte figuri, ca tinărul Mihai Comănișteanu, care moare în spital în urma unei răni grave, sînt arătate în uma-

CĂRȚURARI

— Ce mai e nou în regiune?
— Omul!

De pe cînd era de-o șchioapă și ciobănea vitele moșierului Pană, îi plăceau lui Constantin Dima slovele tipărite. Oboseala muncii, grija zilei de mîine, îi făceau să nu-i mai ardă de citit. Abia acum vechea dorință, neîmplinită la vremea ei, a înflorit. Fișa lui de la bibliotecă cuprinde sîmnele de titluri de cărți. Tot satul știe că paznicul viei gospodăriei colective din Suduți-Fețești — moș Dima, cum îi spun oamenii — citește mult în momentele sale de răgaz. Dar nimeni nu l-a auzit vreodată vorbind despre aceasta. Pînă într-o zi cînd...

— Am o invitație pentru dumneata, moș Dima.

— Și ce invitație mă rog, tovarășa bibliotecară?

Ecaterina Tîngire îi întinse o hîrtie pe care moșul citi: „Căminul cultural vă invită la seara literară unde va vorbi învățătoarea Valentina Bucur despre romanul „Voica”.

Și Constantin Dima s-a dus bucuros la seara literară. A ascultat prezentarea cărții, a fost atent la discuții, dar n-a suflat o vorbă. La sfîrșit a luat cuvîntul directorul căminului cultural.

— Poate printre tovarășii din sală este cineva care ar dori ca la viitoarea seară literară să vorbească despre o carte pe care a citit-o și i-a plăcut.

Unchiașul nu-și dă seama nici azi cum de s-a trezit în picioare și a rostit tare de s-a uitat toată sala spre el:

— Scrieți-mă pe mine taică. Am terminat de citit „Amintirile” lui Creangă și mi-au plăcut mult. Noi fi eu mare vorbitor, dar o să încerc.

A încercat și n-a dat greș. Se pregătise ca pentru un mare examen. A mai recitat o dată cartea, a notat diferite fragmente importante din ea și a pus drept semne bucățele de ziar între file. În seara aceea venise Dima îmbrăcat cu o haină cafenie și cu pantaloni negri de dimie. Izul de levăntică pe care îl răspindea dovedea că îmbrăcămintea lui este ținută cu grijă și scoasă numai la zile de sărbătoare. Într-adevăr sărbătoare. Fostul cioban căruia mizeria și munca istovitoare nu i-au permis să învețe mai mult de patru clase, omul acesta ajuns acum în al șizeci și cincilea an de viață, a vorbit o jumătate de oră despre o carte, în fața oamenilor adunați anume să-l asculte.

După aceea l-au înconjurat cițiva prieteni.

— Bravo mîi. Ne-a plăcut.

— Ai vorbit ca un cărturar. Ce mai la deal la vale. Cărturar în lege.

Abia atunci s-a incurcat moș Dima. Cînd a răspuns oamenilor care-l felicitau. Se vedea cit colo că-i stăpînit de emoție.

La fel s-a întimplat și cu brigadierul Ion Bătrînu, cunoscut ca un cititor pasionat. Deunăzi a vorbit la cămin despre conținutul romanului „Bărașan” de V. Em. Galan. Avea și el în față foi cu însemnări care dovedeau că citea nu numai romanul, ci și diferite cronici în legătură cu această carte.

Ascultîndu-i pe alde Dima, sau pe Ion Bătrînu, urmași ai iobașilor de ieri, vorbind cu atîta pricepere despre cărțile citite, înțelegi și mai bine cît de mult au transformat vîrsturile noastre viața și oamenii.

A. Croitoru

FRUNTAȘUL satului

O lucrare agricolă la ordinea zilei: arăturile adinci de toamnă.

In fotografie: tractorul condus de Nove Iosif de la S.M.T. Sicula, brăzdează adinc ogoarele gospodăriei colective „Republica” din Ineu, regiunea Oradea.

Vesti din sate

Au terminat însămințările

Tărani muncitori din comuna Mihăileni, raionul Siret, au învățat, din experiența anilor trecuți, că pentru a obține recolte sporite la hectar, trebuie să semene la timp și să bage sub brazdă, sămânță bună.

Folosind această experiență, întovărășiții din comuna noastră au termi-

nat însămințările de toamnă la data de 3 octombrie. Tot pînă la această dată, cele trei întovărășiri agricole au efectuat și arăturile adinci. Cu mult zel a lucrat în aceste zile tractoristul Ion Nichiforiuc, reușind să facă cite două norme pe zi.

Urmind exemplul întovărășiților, și ceilalți săteni din

comună au muncit cu hărnicie. Ei au terminat la vreme însămințările și sînt pe sfîrșite cu arăturile de toamnă.

DUMITRU SOFRONIE
tehnician agronom
comuna Mihăileni,
raion Siret, regiunea Suceava.

Coresp. voluntar

2.000 de hectare redade agriculturii

In fiecare toamnă sau primăvară, sute de hectare din raionul nostru erau inundate în urma ploilor de toamnă sau a dezghetului de primăvară. In vara trecută tărani muncitori din comunele Dorobanți,

Cruceni, Seceni, Vinga, Horia, Vladimirescu, Zădăreni, și altele, au hotărît să pună capăt inundațiilor, prin săparea unor șanțuri și canale de dirijare a scurgerii apelor. Numai în comuna Cruceni,

vor fi asanate prin muncă voluntară 400 de hectare. In urma lucrărilor de hidroameliorații, in raionul Arad, vor fi redade agriculturii, peste 2.000 de hectare

GH. ROȘCA
Coresp. voluntar

Singura povară de care a izbutit să scape Ștefan Dimcea înainte vreme a fost neștiința de carte. Încolo, o viață întreagă, l-au hărțuit toate belelele. Fiecare amintire a sa, legată de trecut, începe cu un nu: n-a avut niciodată o casă ca lumea, nu i-au ajuns niciodată bucatele, nu și putea lucra peticul de ogor din pricină că nu avea atelaje. Nu-i aducea foloase nici bruma de învățătură cu care se alese din școala primară. Pînă nu demult, Dimcea nu citea o singură carte. N-ar fi avut nici cu ce s-o cumpere, nici de unde s-o imprumute, n-ar fi avut nici răgaz s-o citească. Își cheltuia tot timpul cu cele mai trudnice munci. Viața lui, viață de țaran sărac, era o spetire continuă. Cai și pluș primea de la un naș de-al său, căruia îi lucra în schimb cu brațele. Asemenea condiții se statorniceau încă de la cumetrie, căci și cumunia și botezul erau adesea un așveris, o tristă tirquială prin care nașul arunca încă un laț de giuț finului. Truditor umil, Dimcea apărea pe atunci atît de șters și afundat în umbra mizeriei, încît într-o discuție oarecare, nici nu i se mai rostea adevăratul nume, ci era pomenit ca „finul lui Iordan”.

Acesta a fost Ștefan Dimcea, om care în zilele noastre s-a scuturat de mai toate nezarurile din trecut și a devenit întîiul gospodar, fruntea comunei Ciochina de pe valea Ialomiței. Certificatul său de stare materială, care datează numai din toamna trecută, este întocmit pe o pancartă roșie și așiat chiar în inima comunei, dinaintea vechii clădiri a căminului cultural. De altfel, pancarta e împărțită în două: jumătate vorbește despre Dimcea, jumătate despre mijlocușul Patacă Dobre. In stînga, un fost țaran sărac, azi colectivist. In dreapta, un mijlocaș cu opt hectare de pămînt.

Colectivistul Dimcea și-a împănat gospodăria personală cu un vagon de cereale, aproape două vagoane de furaje, o tonă și jumătate de zarzavat și legume, o puțină bună cu brînză și 200 litri de vin și tuiică. A mai primit pe deasupra și 4.519 lei. In același timp, veniturile mijloca-

șului Patacă Dobre au fost cu mult mai mici. El nu s-a ales decît cu 7 tone de cereale, doi saci cu fasole și un car de dughie.

Indemnul nescris al pancartei este: citește, compară și hotărăște-te. E un îndemn căruia îi dau ascultare tot mai mulți săteni din Ciochina. Anul acesta, vechilor membri ai gospodăriei colective „M. L. Kalinin”, din care face parte și Ștefan Dimcea, li s-au alăturat dintr-o dată o sută de familii.

In gospodăria colectivă din Ciochina, Dimcea s-a înscris în anul 1952, adică de la înființarea acesteia. De cînd e colectivist n-a fost an în care el și familia lui să facă mai puțin de 700 zile-muncă. El are însă timp berechet să vadă un film la căminul cultural, să asiste la o conferință sau să citească o carte. Car-

Al doilea certificat de stare materială eliberat de curînd pe numele lui Ștefan Dimcea este noua sa locuință. „Finul lui Iordan” locuia cu nevasta și cu cei doi băieți ai săi într-o cocioabă acoperită cu stuf. In Bărăgan, pe Ialomița, omul era adesea judecat și categorisit după acoperișul casei:

— Și cum zici că stă „cuture”? — S-a ajuns, ehei, are casa învelită cu tablă zincată!

Denumirea acestui material mai este și astăzi rostită de către cei vîrstnici cu un soi de respect.

Dimcea a părăsit coliba cu țuqi de stuf. Pe locul de casă, primit de la gospodăria colectivă, și-a zidit patru camere — cite una pentru fiecare membru al familiei — și o sală in care să încapă treizeci de meseni.

In ogradă la „finul lui Iordan” nu scurtau nici găini, nu se întipăreau nici urme de copite. Astăzi, colectivistul Dimcea ține vacă cu vițel, cinci oi și un porc. Despre orătăni ce să mai vorbesc? Aproape 50. Atîtea are.

In coliba cu acoperiș de stuf, o secetă aducea mai multă jale decît pierderea unui prunc. Astăzi, împotriva toanelor naturii, puternicului detașament colectivist din care face parte Dimcea minuieste arme sigure. Tărilesele primesc la timpul cuvenit pulberi grase de superfosfat sau porții succulente tăiate din platforme de quinoi de grajd. Trei grupuri de pompe invioarează cu apa Ialomiței o grădină legumicolă de 25 hectare și o orezărie uriașă. Colectiviștii din Ciochina nu așteaptă un „an bun” ca să poată obține recolte mari. In 1958, an sărac in ploi, au dobindit la majoritatea culturilor mari, recolte superioare celor din 1957.

Astăzi mai mult decît ieri, mine mai mult decît astăzi — este o lege pe care familia colectivîștilor o duce la îndeplinire cu pricepere și dirzenie. In sinul acestei familii, cresc viuroși și fără opreliște oameni avuți și de nădejde. Ștefan Dimcea e numai unul din aceștia.

N. Culcea

tea e unul din cei mai noi prieteni ai săi. Își dau întîlnire deseori. La colțul roșu al gospodăriei colective îi așteaptă sute de volume.

La colțul roșu al gospodăriei colective cineva a pomenit o dată despre nevoia construirii unui nou cămin cultural. A fost convocată adunarea populară. S-a trecut, cu voia tuturor sătenilor, la fixarea contribuțiilor bănești. Atunci, Ștefan Dimcea și tovarășii săi au cerut ca partea de contribuție a fiecărui colectivist, fixată dintru început la 50 de lei, să fie dublată.

Noul lăcaș de lumină e zidit acum pînă la căpriori. Solid și mai încăpător decît și-l închipuieră oamenii la început, își trage măreția din belșugul revărsat in casele colectivîștilor.

Ion Mardare, făcu un semn in dreptul articolului 21, apoi puse binîșor statutul după șerpar și ieși. In drum spre cercul de citit se tot gîndi cum să pună întrebarea. O să zic cam așa: „tovarășe Simion, eu n-am priceput bine cum vine treaba cu fondul...”

Aici, Ion Mardare se oprî. „Nu, nu-i bine. Dacă nu nimeresc? Or să ridă toți de mine. Parcă-l văd pe Dumitrea, E in stare să mă poreclească. Miine, poi miine mă aud chemat, „mă, tu, ăla „divizibilu” și apoi țîn-te Ioane, nu mai soapi.”

La cerc, după ce se adunară cu toții, începură discuțiile. Cum e cu impozitele, cu cheltuielile de producție, fonduri pentru nevoi sociale, apoi... Ion Mardare făcu fără să vreo o mișcare.

— Ai cumva vreo nedumerire, nene Ioane? — îl întrebă tovarășul Simion.

— Păi, cum să zic, aveam una -- și Mardare își aruncă ochii spre Dumitrea. Aici la articolul 21, litera „e” n-am priceput cum vine treaba cu...

— Cu fondul indivizibil? — Chiar așa, zise iute Mardare fericit că-i luase vorba din gură.

— Păi s-o lămurim dară pe indelete. Fondul indivizibil e cel mai de seamă mijloc de sporire a avutului obștesc al gospodăriilor colective. El se întemeiază chiar de la înființarea gospodăriei din: taxele de înscriere ale membrilor bunurile primite cu titlul gratuit din partea statului sau din alte părți și 25 pînă la 50 la sută din valoarea bunurilor aduse de membri în gospodărie.

— Și cu cealaltă parte cum rămîne? — făcu mai cu curaj Mardare.

— Cealaltă parte a valorii acestor bunuri se trece la cota de participare a colectivîștilor, care, împreună cu fondul indivizibil, sînt surse de formare a mijloacelor de bază ale gospodăriei. După înființare, fondul indivizibil se completează mereu. Mijlocul principal de completare sînt veniturile bănești ale gospodăriilor agricole colective. Articolul 21 din statutul model prevede ca in gospodăriile colective cerealiere să se verse 10—12 la sută din

Ce este și cum se formează FONDLUL INDIVIZIBIL

venitul brut in bani. In gospodăriile cu culturi tehnice și legumicole, să se verse 12—15 la sută. Să zicem că noi pornim in iarna asta. La sfîrșitul anului viitor avem un venit bănesc brut de 500 de mii. 12 la sută din 500 de mii fac 60 de mii. Vărsăm la bancă in contul fondului indivizibil 60 de mii.

„...Repartizarea de 10 pînă la 15 la sută din veniturile bănești nu-i singura sursă de completare a fondului indivizibil. In gospodăriile colective se construiesc clădiri, se fac fel de fel de instalații și amenajări. plantatii de pomi sau de vie, se confec-

PE TEME economice

ționează inventar nou, caruțe, care și altele, se dezvoltă efectivul de animale prin cumpărări ori prăsilă proprie. Munca colectivîștilor cheltuită in scopurile amintite mărește și ea fondul indivizibil al gospodăriei. La toate acestea se adaugă dobînzile banilor depuși pentru investiții, premiile primite pentru depășirea planului la contractări pentru plante tehnice și altele. Iată cite mijloace stau la îndemîna membrilor unei gospodării colective pentru sporirea fondului indivizibil. Numai așa se poate ajunge la ceea ce se cheamă in economie „reproducție lărgită”.

Aici vorbitorul făcu o pauză. Dumitrea, care pînă atunci fusese numai ochi și urechi, ridică mîna. semn că vrea să pună o întrebare.

— Dacă nu-i cu supărare, eu zic să ne lămuriți mai pe indelete treaba asta cu „reproducția lărgită”.

— Reproducție lărgită in cazul gospodăriilor colective înseamnă înființarea de noi ramuri de producție și apoi dezvoltarea lor an de an in scopul spo-

rii producției și veniturilor. Am arătat că noi, bunăoară, la o producție de 500 de mij vom depune 60 de mii in contul fondului indivizibil. Acești bani trebuie folosiți numai pentru investiții in mijloace de producție de bază. In primul an ne întemeiem o fermă de animale, in al doilea o grădină irigată, apoi plantăm via și așa mai departe. Noile ramuri de producție fac să sporească producția și deci veniturile. Aceasta face să crească și cota pentru fondul indivizibil, care, folosit cu chibzuință, contribuie la dezvoltarea ramurilor de producție înființate.

Pentru a înțelege mai bine ceea ce am spus, să luăm gospodăriile colective din Tîbucani și Davideni, din regiunea Bacău, gospodării cu terenuri învecinate și cu condiții economice naturale asemănătoare. Prima, adică cea din Tîbucani, nu numai că s-a îngrijit de completarea fondului indivizibil, dar a depus la bancă chiar mai mult. Aceasta a făcut să aibă la sfîrșitul anului trecut un fond de bază de 602.926 lei pe fiecare 100 de hectare. Colectiviștii din Tîbucani și-au sporit an de an numărul de animale, și-au făcut construcții gospodărești etc. In același timp, gospodăria colectivă din Davideni care nu s-a îngrijit prea mult de completarea fondului indivizibil are un fond de bază de numai 197.606 lei pe suta de hectare, din care cauză nu a putut să-și dezvolte averea obștească. Rezultatul? Colectiviștii din Tîbucani au primit in medie pentru o zi-muncă (bani și produse calculate la prețul de achiziție al statului), suma de 51,50 lei, pe cînd colectivîștii din Davideni au primit in medie numai cite 31,60 lei.

Putem noi trage învățăminte din cele arătate? Putem. Cea mai însemnată învățătură este că dezvoltarea multilaterală a gospodăriilor agricole colective este nemijlocit legată de mărirea fondului indivizibil, care, la rîndul său, contribuie la creșterea avutului obștesc.

Cl. Munteanu

Octombrie să trăiască

Frunză floare crețească
OCTOMBRIE să trăiască;
Să trăiască-n veci de veci
C-a schimbat a lumii legi.
Dacă ieri n-aveam cuvint
Nici dreptate pe pământ
Astăzi noi care muncim
Viață bună ne-mplinim.
Mor vrăjmașii de necaz
Că ce-a fost ieri nu e azi;
Sămînța de li s-ar stinge
Că noi știm că nu-i vom plînge.

(Auzită în g.a.c. „7 Noiembrie”
din comuna Codlea).

Vino azi la noi în sat

Foaie verde matostat
Vino azi la noi în sat
Să vezi cite s-au schimbat.
Ieri sărăcie și-amar
Azi, școli noi și dispensar.
Pentru copil — grădinițe
Și pavaje pe ulițe
Seara nu mai calci prin tină
C-avem becuri cu lumină;
Cămin, cinematograf
Chiar cum nici că am visat.
Archița noastră-i bogată
Că-i cooperativizată.

(Auzită în g.a.c. din comuna
Archița)

Culese de I. BRAGHEȘ
Orașul Stalin

Piața Stacek din Leningrad

Noapți albe în Leningrad

Măturile despre viața lui Lenin încep cu Shakespeare. În marele, solemnul muzeu din capitala Uniunii Sovietice — unde poate fi văzut paltonul cenușiu-verzui, ros pe la minci, pe care îl purta în 1917, masa din Siberia, de brad dat cu o săracă vopsea roșie, sau fotografiile vechi în care obrazul oval și smead al Nadejdei Constantinovna Krupscăia, gura puțin amărâ, nasul subțire și fin, ochii adumbrăți și migdalati sint ai unei fete de o turbătoare frumusețe — se află cele mai vechi amintiri rămase de la Lenin: un raft cu cărți. Pe coperta primului volum, cel ce vizitează muzeul citesc, nu fără emoție, cu sentimentul că acolo s-au înfălițnit două genii ale omenirii, numele lui William Shakespeare.

Dar sint în viața lui Lenin citeva cărți a căror urmă s-a pierdut. Cu cită forță ar fi atras privirile, copleșindu-i pe cei ce s-ar fi aflat în fața lor cu o nemaiîncercată emoție! Sint cărțile pe care, în acea noapte cînd a dormit pe jos în camera unui lucrător, Vladimir Ilici și le-a pus sub cap, în loc de pernă. Era cu citeva zile înaintea unui eveniment pe care istoria îl cunoaște sub numele de Marea Revoluție Socialistă.

Sosind în piața Gării Finlanda și adresindu-se muncitorilor ce l'înconjurau ca valurile unei mări, Lenin a început să întorcă marea pagină din istoria vremii noastre.

În vara anului 1917, în acel dramatic interludiu dintre aprilie și octombrie, marele geniu al revoluției a găsit drumul pe care puteau fi împlinite aspirațiile de veacuri ale omenirii. Enorma corabie a pămîntului se întorcea în spațiu, răspîndind peste întreaga mieznoapte lumina nopților albe, iar în mijlocul acestui grandios fenomen, ceresc, un om cu paltonul pe umeri așternut pe mici bucăți de hîrtie gîndurile care au făcut din mîntea lui pîvotul în jurul căruia s-a întors toată istoria lumii.

Tot ceea ce s-a petrecut în acel an, zguduind temelile vechii lumi și deschizînd o eră nouă în istoria omenirii, a fost mai întâi în mîntea lui Lenin, sub această frunte de geniu pe care cu atîta emoție o vedem boltîndu-se sub cerul Leningradului.

În acea vară hotărîtoare, asemenea gigantului diamant arctic, mîntea

lui Lenin a răspîndit asupra lumii nemaiomenita lumină a ideilor sale.

În acea vară hotărîtoare, marile flăcări ale genului său — neuitate nopți albe ale istoriei lumii — au îngăduit omenirii să-și schimbe drumul la uriașul lor plîpîre.

În piața Gării Finlanda sintem încă departe de Polul Nord; dar fruntea și brațul lui Lenin ne fac să simțim că în punctul acela ne aflăm la polul istoric al pămîntului, în locul unde drumul omenirii s-a întors spre marea țintă spre care acum merg sute de milioane de oameni.

Toată puterea în mîinile Sovietelor!... proclamase Lenin în clipa în care, ca o corabie uriașă, pămîntul se pregătea să facă marea voltă a

Fragmente din volumul „Meridiane sovietice” de Geo Bogza

solstițiului de vară, — și către toamnă, de pe cea de a șasea parte a lui, de pe întinderile Rusiei și ale Siberiei se întorcea, ca valurile unui extraordinar ecou, culezătoarea chemare care trezise largul, bubuitorul răsunet al istoriei: Toată puterea în mîinile Sovietelor!

Era ceva nou, îndrăzneț, în adevăr revoluționar în chemarea aceea. De cînd societatea omenească fusese împărțită în clase și, în umbra civilizațiilor pe care le clădea, multimea flămîndă și goală începuse să urzească marea vis al eliberării, pentru prima oară pornea la luptă cu o spadă atît de puternică și grea. În acea vară hotărîtoare, Lenin o făurise la marea înălțimea a genului său.

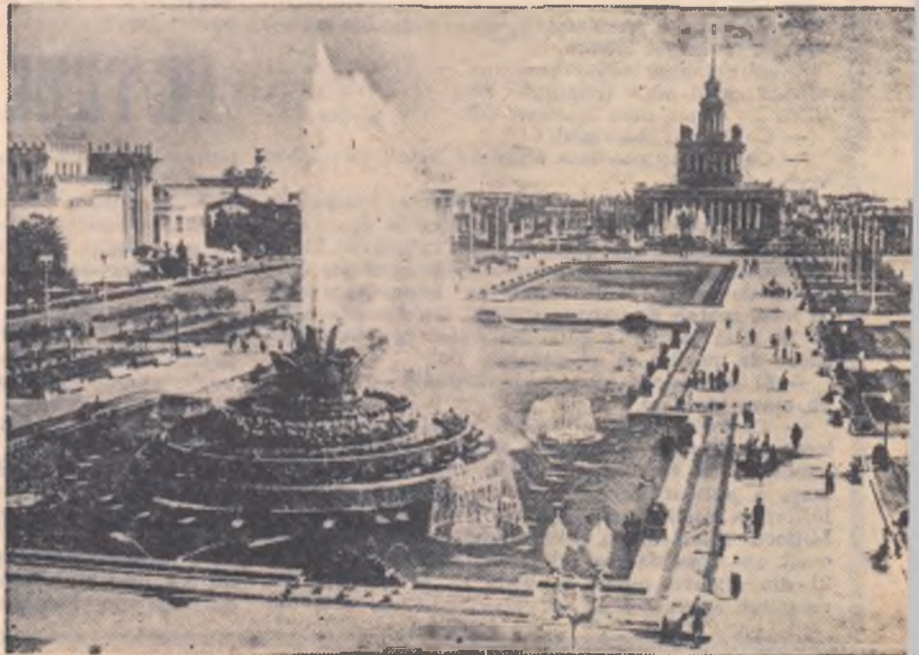
În urmă erau milenii și fluvii — Nilul, Eufurul, Tibrul și Sena — popoare, civilizații și revoluții. Tot ceea ce fusese visat, îndrăznit și plătit cu sînge pe malurile acelor ape, se apropia acum de izbîndă, cu o repeziune uimitoare, în marele oraș de la gurile Nevei.

Cu două sute de ani în urmă nu erau decît mlaștini și păduri în locul acesta în care avea să se împlinească visul străvechi al omenirii. Dar meșterii și lucrătorii care, la anul 1700, au bătut cele dintîi cule și au așezat cele dintîi pietre

ale Petrogradului, șlefuiiau — într-o perspectivă mai vastă — primele piese ale uriașului orologiu care avea să sune clipa de neuitat a vremii noastre.

Mărețului oraș de pe malurile Nevei îi revine între altele orașe ale lumii, gloria de a fi fost leagănul acelor excepționale forțe umane care au înfăptuit cea mai mare revoluție din istoria lumii. În două sute de ani, dulgherii și fierarii lui Petru cel Mare s-au transformat în lucrătorii uzinelor Putilov, iar marinarii primelor sale corăbii în eroicii mateloși din flota Mării Baltice.

Sub lovituri de cînut și adeseori puși în fiare au fost aduși, de pe întreaga întindere a Rusiei, meșterii și lucrătorii de care era nevoie pentru a zidi visatul Petersburg. Punînd temelile primelor palate, ei nu puteau bănui că, de fapt, începeau să ridice decorul unuia din cele mai covîrșitoare acte din istoria omenirii. Bătînd în malurile Nevei stîlpii de lemn ai celor dintîi cheluri, ei nu știau că zgomotul acela care făcea să răsune toată mieznoaptea, avea să se transforme peste două sute de ani în bubuiturile de tun ale „Aurorei”.

Ve dere generală a Expoziției.

Mark

În fiecare an, la Moscova funcționează Expoziția Agricolă Unională. Amenajată într-un cartier mărginaș al capitalei Uniunii Sovietice, Expoziția poate fi asemuită cu un minunat oraș din basme.

Pentru a vă da seama de mărimea și frumusețea acestei Expoziții, este destul să arăt că ea ocupă un teritoriu de peste 200 hectare pe care sint amenajate mai bine de 300 de pavilioane și alte clădiri. Piețile, drumurile și aleile a căror lungime depășește 60 de kilometri, sint frumos împodobite cu flori și arbori. Peste 40.000 de copaci feluriți; mai bine de 5 milioane de flori; 30.000 de trandafiri și multe alte plante colorate și mirositoare. Pe lacuri plutesc lebede și rate sălbatice. Statui înfățișînd colhoznici și colhoznice, sноп de grîu, fîntini din care țînesc jerbe de apă toate aurite, sporesc minunățiile acestui adevărat colț de rai.

SCUL INIMII

OASPEȚI SOVIETICI PRINTRE COLECTIVIȘTII DIN ORȚIȘOARA

În cadrul „Lunii prieteniei romino-sovietice”, colectiviiști din comuna Orșoara, raionul Timișoara, au primit oaspeți dragi din Țara Sovietică. Tovarășa Evghenia Grigorievna Sorocean, președinta colhozului „Viața Nouă” din R.S.S. Moldovenească, a adus colectiviiștilor salutul prietenesc al membrilor colhozului. Cu acest prilej colectiviiști au aflat multe lucruri minunate despre

viața și munca colhoznicilor sovietici, despre realizările lor. Primirea sărbătorească care a fost făcută oaspetelui sovietic și toate manifestările de prietenie ale colectiviiștilor au fost o mărturie puternică a dragostei și recunoștinței pentru marele popor sovietic.

IN FOTOGRAFIE: aspect din timpul vizitei.

3000 ha. de pământ, dintre care două treimi arabile. Colhozul aplică pe scară largă noile metode agrotehnice. Între anii 1950—1957 producția

la hectar a sporit aici, la grâu de toamnă de la 1.750 la 3.300 kg, la sfecla de zahăr de la 28.800 la 37.000 kg. Creșterea și o bază furajeră bună și organizând hrănirea rațională a porcilor, colhozul a reușit să obțină peste 6.000 kg. de carne de porc la fiecare lot de 100 ha. arături.

Un alt exemplu grăitor despre înalta productivitate a colhozurilor este acela al colhozului „Voroșilov” din R. S. S. Moldovenească. Aici, numai în 3 ani producția de lapte raportată la 100 ha. pământ arabil a crescut de la 4.550 la 28.700 litri, iar producția de lapte de la fiecare vacă a crescut în medie la 4.128 de litri. Veniturile colhozului au depășit anul trecut suma de 5.000.000 de ruble.

Exemple asemănătoare întâlnești la tot pasul, în fiecare pavilion al celor 16 republici care formează marele stat sovietic.

Bineînțeles că ar mai fi multe de spus: despre creșterea păsărilor hrănite cu resturile rămase de la selectarea cerealelor, despre colhozuri ce cresc berbeci care dau anual o producție de 20—30 kg. lână fină și care au o greutate vie de 90—95 kg., despre niște armăsari crescuți în R. S. S. Estonă, care la vârsta de zece ani transportă o greutate de peste 16.000 kg. De asemenea, este bine de știut că în Uniunea Sovietică se obțin în fiecare an peste 30 milioane piei de iepuri de casă și că vierul „Krah-623”, născut în anul 1953, (greutate vie actuală: 450 kg.), aparține colhozului „Sverdlov”. Ne oprim aici. Pavilioane mai sînt multe și de povestit așziderea, dar spațiul nu ne îngăduie.

Așa dori să mai adaug doar că la plecarea din Expoziție te simți mîndru că o asemenea țară, ca Uniunea Sovietică, puternică și bogată, cu oameni harnici, pricepuți și liberi, este prietena noastră și te bucuri la gîndul că țara noastră pășește pe același drum al bogăției și bunăstării, drum deschis omenirii muncitoare de izbînda Marelui Octombrie.

Dumitru Ignea

AMINTIRI DESPRE MARELE OCTOMBRIE

DIN AMINTIRILE FOȘTILOR VOLUNTARI ROMINI DIN ARMATA ROȘIE ÎN TIMPUL MĂRII REVOLUȚII SOCIALISTE DIN OCTOMBRIE ȘI AL RAZBOIULUI CIVIL 1917—1922

(fragmente)

...După încetarea focului s-a primit un ordin în urma căruia din divizia internațională au fost scoși mai mulți tovarăși și trimiși la Departamentul de agitație și propagandă de la Petrograd. Printre aceștia mă găseam și eu.

Ajunși aici, am fost primiți de tov. Urișki, șeful acestui departament. El ne-a spus că, întrucît este nevoie de o serie de tovarăși din divizia internațională pentru a îndeplini anume misiuni, noi sîntem reținuți din această unitate.

Eu m-am înapoiat la Moscova. Acolo mi s-a spus:

— Avem o problemă importantă de rezolvat. Să-mi spui dumneata dacă poți să găsești pe cineva care să facă un drum și să aducă la îndeplinire o misiune grea.

Am stat, m-am gîndit.

— Cîți trebuie? — am întrebat.

— Doi.

— Eu unul mă duc.

— Bine. Dar caută încă unul. Avem toată încrederea în dumneata, dar mai trebuie încă unul. M-am dus la hotelul unde stăteam și l-am întrebat pe tovarășul Ioniță Dumitrescu, căruia noi îi ziceam Dobre, dacă vrea să meargă.

— Se poate? ! Sigur că merg.

Și am plecat amîndoi să facem cunoscută hotărîrea noastră.

A doua zi ne dăm întîlnire și plecăm tustrei la Kremlin. Intrăm într-o sală și ne spune să așteptăm. Noi, bineînțeles, nu știam despre ce este vorba. După cîteva clipe apare Lenin pe care noi îl cunoșteam, deoarece îl mai văzusem la Moscova la mitingul de 1 Mai 1918.

Vine, vîoi cum era întotdeauna, ne strînge mîna, mie și tovarășului Ioniță, și ne spune ce avem de făcut.

— Vă duceți într-o misiune grea. Dar pentru că sînteți tineri, eu am încredere că o să duceți la îndeplinire. O să plecați la Feodosia.

Noi i-am spus că nu știam dacă vom putea ajunge pînă acolo, pentru că, după toate informațiile, drumurile sînt închise.

— Dacă plecați, trebuie să ajungeți acolo, hotărît.

— Atunci, plecăm.

Ne-a strîns mîna și ne-a urat succes.

Ne-am dus la hotel, am luat cu noi ceva schimburi, am primit hîrțile de care aveam nevoie și am plecat.

A durat drumul nostru vreo 8—9 zile. Am ajuns cu greu la capăt, la Feodosia, dar am ajuns. Orașul era în plină anarhie. Sovietul nu mai stăpînea orașul. Bandede anarhiste ale lui Petko și Tutuniuk terorizau și jefuiau orașul.

Ne-am prezentat la Soviet, unde ne-au măsurat de sus pînă jos, s-au uitat la actele noastre și ne-au predat un plic sigilat și o mare, foarte mare sumă de bani în bancnote. Ne-am pomenit cu cîteva sute de milioane la noi. Nu știam dacă trebuie să primim

acești bani, însă ni s-a spus că trebuie să-i primim.

Nu știam cum vom pleca din Feodosia. Cunoșteam un magaziner din port care avea locuința chiar acolo. Am plecat de la Soviet fără să luăm materialele, ca să aranjăm plecarea, urmînd să ne înapoim să luăm plicul și banii. Ajunși în port, întrebăm pe magaziner dacă este vreun vas care să ne transporte spre Novorosiisk. Ne-a spus că este un petrolier „Sf. Lazăr”.

— Am să vorbesc cu căpitanul să vă ducă acolo.

— Cînd pleacă?

— Nu știu cînd pleacă vaporul, dar pentru siguranță să stați la mine, să fiți în apropiere.

Ne-am înapoiat la Soviet, am luat plicul și l-am pus într-un tesac. Bani erau în coli mari, netăiate. Ne-am înfășurat cu ei și ne-am îmbrăcat. Fiindcă suma era mare, hîrtie multă, devenisem voluminoși.

Am fost înșă urmăriți de bandele lui Petko. Noi nu aveam arme să ne apărăm, pentru că ni s-a spus să nu luăm nici măcar un briceag.

Am luat-o la fugă. Au tras după noi. În port ne-am furișat printre vagoane și am ajuns cu bine la casa magazinerului. I-am spus că sîntem urmăriți și că s-a tras asupra noastră. Atunci el ne-a adăpostit într-o magazie plină cu saci de alune.

— Stați aici în magazia aceasta. Băgați-vă printre saci și n-o să vă găsească nimeni.

Desigur, nici el nu trebuia să știe ceea ce aveam asupra noastră, de aceea nu i-am spus nimic.

Am stat în magazie pînă pe la 5 sau 6 după masă. Cînd a început să se întunece, a venit magazinerul și ne-a condus pe vas. Nici căpitanul nu trebuia să știe și nici nu a știut ce aveam la noi.

Ne-a debarcat la Novorosiisk. După nouă zile de călătorie, am ajuns la Moscova și ne-am prezentat. Tovarășii au făcut niște ochi mari cînd ne-au văzut.

— Am crezut că ați murit.

Am predat banii și plicul.

Am fost duși din nou la Kremlin. Cînd a intrat Lenin pe ușă, ne-a măsurat de sus pînă jos și ne-a întrebat cum am îndeplinit misiunea și care e situația pe acolo...

I-am povestit tot ce s-a întîmplat pe drum și tot ce am văzut pe acolo.

Lenin ne-a ascultat, ne-a felicitat, ne-a bătut pe umăr, a rîs cu noi și a dat să plece. De la ușă s-a întors înapoi și ne-a întrebat dacă am făcut baie, unde dormim... I-am spus că avem unde dormi, că avem schimburi, echipament...

— Dar unde mîncăți?

— Mîncăm în oras.

Atunci Lenin a chemat un tovarăș și l-a delegat să aibă grijă de noi.

Așa l-am cunoscut noi pe Lenin.

Anatol Crețeanu
București

Ostași romîni din regimentul revoluționar român cu steaguri roșii și pancarte pe care scrie „Trăiască revoluția romînă” adunați la cheul mării în Odesa.

Logăție, frumusețe

nd Expoziția Agricolă nală de la Moscova

Expoziție, anual, toate Republicile din Uniunea Sovietică vin să-și expună realizările lor, să demonstreze metodele avansate. Frunțași vestiți în creșterea cerealelor, în cultivarea bumbacului, a feluritelor cereale cu producție ridicată vin să facă schimb de experiențe, sovhozurile și cei mai buni producători primesc medalii, diplome și diplome, automobile, motociclete, aparate de mașini de cusut și cite altele.

În această Expoziție nici nu știu unde să merg să văd și ce să admiru mai

la pavilionul R. S. S. Gruzină să pleci cu una cu două. Te îmbracă în hainele de țară și te dă la muncă. Totul este alb ca laptele, aceasta este mare producătoare de bumbac. Bumbac irigat de primă calitate, plăcut la mîncare și cu fibre tari în anul 1956 colhozurile și sovhozurile acestei republici au obținut un total de peste 1 miliard de ruble. 200 de mașini de boğate au fost decorați cu titlul de Muncii Socialiste. În Uzbekistan este baza dezvoltării agriculturii. de miliarde de metri cubi de apă potabilă și servesc pentru irigație 2.000.000 de hectare de pământ. Ne grăbim și să vizităm și alte pavilioane R. S. S. Ucraineană dau singur exemplu care mi se pare cel mai bun „N. S. Hrușcirov” are

SATUL NOSTRU AZI

Materiale
primite
în cadrul
concursului

Pictorul Simion Moț

În rîndurile de față nu e vorba despre un pictor de profesie, ci despre unul amator, țaran de prin apropierea țării moțești, pe nume Simion Moț, din comuna Buteni, raionul Gurahonț.

Baci Simion, — cum îi spun oamenii din partea locului — pe lângă îndeletnicirea și priceperea de a smulge roade bogate pămîntului, fiind de altfel cel mai bun cultivator de porumb din raion, a îmbrățișat și îndeletnicirea de pictor. În orele de răgaz stă nemișcat în fața șevaletului și pictează. Face acest lucru de aproape o jumătate de veac.

— Pictura e una din bucuriile mele. Am îndrăgit-o mult, bat-o s-o bată. Poate fi ceva mai frumos decît să poți colora pe pînză lucrurile frumoase care te înconjoară? — spune cu modestie baci Simion.

Lui Simion Moț îi plăceau încă din anii copilăriei să privească tablourile pe care le vedea afîrnate fie la școală, fie pe pereții străvechii biserici din sat. Stătea, le admira ore întregi ca să i se întipărească bine în cap. Și cînd ajungea acasă încerca să le reproducă. Dinții a pictat cu cărbune din vatră, pe un perete din dosul casei părintești, pentru care a primit și pîruială destulă. Mai tirziu a folosit hîrtie și vopsele cumpărate de la prăvălie, din acele pentru var, pe care le folosea cu ajutorul uleiului de rujă (floarea soarelui).

Simion Moț, pictorul amator, și-a ales subiectele din viața satului în care trăiește, din natură, de acolo de unde a izvorît și cîntecul popular :

„Foaie verde-a florilor
La fîntina boilor
Cumpăna mereu se saltă
Gure umede s-adapă,
Iar mai jos la cot de Criș
Boii pasc la păpuriș...”

A început să picteze vecinii, fetele acestora, femeia sa torcînd, fabrica de cărămidă sau „ciripăria” cum i se zice prin partea locului, casa vecinului de peste drum, holda cu cucuruz, etc. Cu vremea a trecut la înfățișarea în culori a locurilor preferate. Astfel, după zeci de ani de muncă făcută cu mîgălă și pasiune, au luat naștere tablourile : „Hada lui Virnav”, „Fîntina boilor”, „Puntea de peste vale”, „Cotul mare al Crișului Alb”, „Peisaj pe Criș”, „Botoșani în vale” și altele.

Cine a cunoscut înainte de august 1944, pictura lui baci Simion ? Cine i-a apreciat lucră-

rile acestui om mic de statura, cu ochii iscoditori și care în opera lui a înfățișat viața satului ? La aceste întrebări se poate răspunde simplu : țaranii din comună. Ei, prietenii și consătenii lui, i-au fost primii critici. Ei s-au bucurat o dată cu el, iar prin vorbe simple, dar spuse din inimă, l-au ajutat să-și măiestrească arta. Și baci Simion picta. Picta și punea tablourile... în pod. Ani de zile lucrările sale n-au fost cercetate de cineva cu pricepere în arta picturii. Pe cine ar fi interesat pasiunea unui „biet” țaran ? Anii de zile baci Simion n-a avut posibilitatea să se manifeste, rămînînd în anonimat.

Iată că vremile noi au adus lumina și-n viața acestui moțean. Cel de al IV-lea concurs al artiștilor amatori, organizat de Ministerul Culturii, i-a dat putința lui Simion Moț, țaran sărac dintr-un capăt uitat de țară, să se afirme cu numeroase lucrări. El și-a prezentat cîteva pînze și la faza raională și la cea regională, obținînd premiul I. La faza republicană a concursului, ținută la București, Simion Moț a primit premiul III.

Cîtă bucurie a fost atunci pe baci Simion !... Părea că întinerise cu zece ani. S-a întors în sat alt om, stăpînit puternic de dorința de a veni cu noi și noi lucrări de pictură, care să îmbogățească tezaurul cultural al poporului său, al țării sale, tare dragă lui baci Simion. Asemenea năzuinți explică de ce după terminarea ce-

lui de-al IV-lea concurs pe țară și după constătuirea pe țară a pictorilor amatori care a avut loc la București, în casa bătrînului artist amator s-au ivit cărți noi, cărți din arta picturii... Baci Simion se pusese pe învățatură...

Acum, în vară, pictorul nostru amator s-a pregătit pentru expoziția biennială de artă plastică a artiștilor amatori. La această expoziție el va prezenta cîteva lucrări noi, printre care cităm : „Clăde de fîn” (studiu), „1907” (studiu), „Drumul Măgurei din Buteni”, „Țărancă din Buteni”, „Nicolae Ruja”, „Femeia mea”, „Brînda Ion Surdu” (portret), „Înglindurată”, „Tolstoi”, „La țesut” (tuș) și altele.

Vitalie Munteanu
responsabil al bibliotecii raionale, comuna Sebiș, raionul Gurahonț.

Înălță puterea colectivă

Satul meu cu case de chirpici,
Cu ferestre să le-astupi cu palma,
Era așezare de calici,
Mîngîiați cu bictul și sudalma,
Spinzurînd pe-o rîpă ca o pată
Suferinței tot plătindu-i birul,
Satul meu — cu fața-nsîngerată —
Întrecuse vatra cimitirul...
Astăzi, satul meu e o grădină
Cît îmi poate ochiul să cuprindă.
Case mari cu geamuri de lumină
Înd surîd pe-a veacului oglindă.
Dispensar, cîmin, cooperativă,
Școală nouă cu vreo două caturi
Înălță puterea colectivă
Lîngă țărîni mari și fără haturi...

Al. Bălănescu
comuna Tg. Lăpuș,
regiunea Balz Mare

Ion Juncu trăiește

Noaptea era mohorâtă și neagră cum e păcura. Ploamă într-una. O ploaie cu stropi grei și deși. Peste sat se lăsase liniștea nopții. Numai la o casă din ulița mare, ferestrele odăii mai erau luminate. Înăuntru, patru oameni străjuiau la căpătîiul unui bolnav. Un om se afla în prag de viață și moarte...

— Adă hîmna real — strigă femeia sub povara deznădejdii.

— Fug după doctori — mi răspunse Nicolae Unciuleac, vecinul sosit la patul bolnavului.

— Da' doctorii cu casa locmai în Dagîța ! O veni acum, în miezul nopții ? Nu vezi ce vreme-i afară ?

— Vinel Că-i om... — și zîcînd aceste vorbe, Unciuleac ieși în grabă.

Cum a străbătut calea pînă în satul vecin, nu se știe, dar nu mult după ce pornise la drum, el și bătu în poarta unei case din Dagîța :

— Tovarășe doctori ! Tovarășe doctor — strigă Unciuleac cît putu mai tare.

În casa adormită scăpără un

chibrit, apoi ușa se dădu în lături și-n prag se ivi doctorul Palade.

— Tovarășe doctor, Ion Jun-

cu-i pe moartea Veniții. Poate nu-i țirzul...

Trecuse un ceas ori mai bine. Satul prinsese a se înveșmînta în mantia zorilor. În odaia în care lumina arsesese toată noaptea, la căpătîiul lui Ion Juncu, vegheau cinci oameni. Lîngă lampă stătea răsturnată sticluța golită de praful tîmăduitor al streptomicinei. Alături se afla un tub de auromicină. Bolnavul se liniștise, cuprins de un somn odihnitor. La căpătîi luminarea arunca eclipiri gîlbui peste fața-i îmbujorată. Doctorul Palade se apropie încet și suflînd ușor, o stînce. Omul trăia...

Ion Trifan

directorul școlii din satul Piscu-Rusului, comuna Dagîța, regiunea Iași

Foaie verde grîu mărunt

Foaie verde grîu mărunt
Înimă te văd rîzînd
C-a venit timpu', venit
S-aibă omu' trai tîhnit
Că sînt colectivele
Cum pe cer sînt stelele
Că tot omu' muncitor
Este primu' pe ogor.

Cîntec auzit în comuna Priboeni (Cules de CONSTANTIN I. PRIVELOIU, comuna Topoloveni, regiunea Pitești).

Cititori și corespondenți !

Participați la concursul „SATUL NOSTRU AZI” pe care revista „ALBINA” l-a organizat în cinstea celei de a 11-a aniversări a proclamării Republicii Populare Romîne.

POSTA CONCURSULUI

EMIL PASCAL — director al Casei raionale de cultură, Huși, regiunea Iași : Deși lucrați într-o instituție raională, totuși sfera de activitate a acestora o formează satul și oamenii săi. Iată de ce rezerva pe care o faceți — dacă puteți sau nu participa la concurs — rămîne fără teme.

CORNEL BAROTA, comuna Moftinu Mic, regiunea Baia Mare. Concursul nu prevede recenzii de cărți, ci numai reportaje, schițe, povestiri, poezii și culegeri de folclor. Din citirea recenzilor trimise ne dăm seama că dumneata poți scri reportaje. Subiectele îți le poți alege singur. Ne scrii, bunăoară, că pînînți dumitale fac parte din sectorul socialist-cooperatist. Iată

un subiect interesant pentru un reportaj.

GHEORGHE CORNESCU — învățător, comuna Vințul de Jos,

A răsărit o floare

Inchinată gospodăriei agricole colective din comună, inaugurată duminică, 12 octombrie 1958

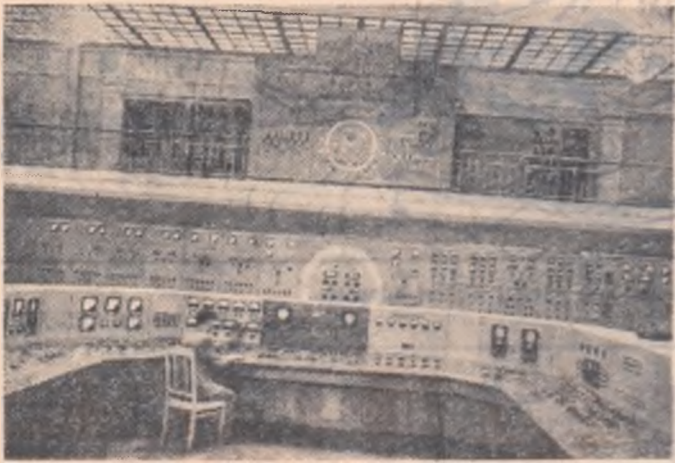
„A noi în sat a răsărit o floare
Sub funigei cu străluciri de soare
O stea a biruințelor deplute,
Un rod al năzuinței spre mai bine

Un spic al bucuriilor de mîine.
Gînd de belșug, de pace și de piir
O floare care ne-o visam pe lle,
Un scut al vieții : o gospodărie !

N. Bobinaru

comuna Gheorghe Doja, reg. București.

Ajutorul marelui prieten

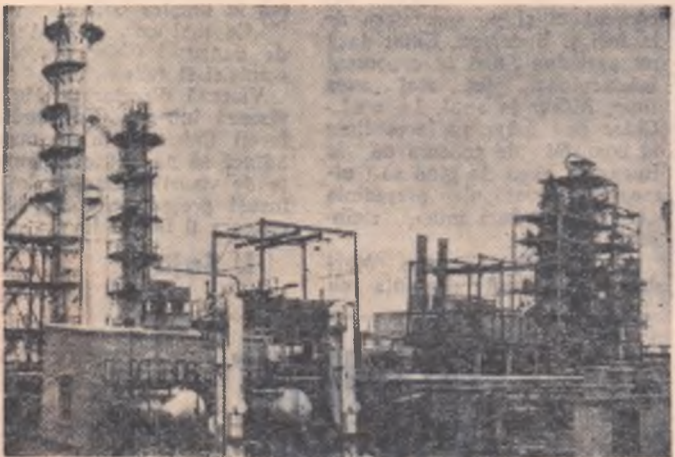

Uniunea Sovietică a construit și a utilizat cu cele mai moderne aparate Institutul unificat de cercetări nucleare din Dubno (U.R.S.S.) unde fac cercetări în vederea folosirii energiei atomice în scopuri pașnice savanți din toate țările socialiste.

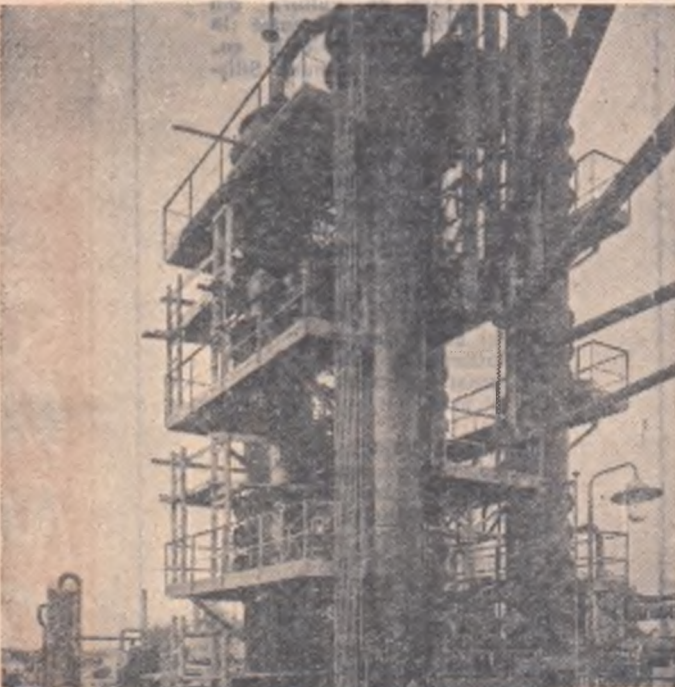
Fotografia reprezintă sincrofzotronul Institutului de la Dubno, cel mai mare din lume.

Palatul Culturii și Științei din Varșovia, dăruit poporului polonez de poporul sovietic.

Noua rafinare de petrol din Lanchou (R. P. Chineză), construită cu ajutorul U.R.S.S. Procesul de producție al acestei rafinării este complet mecanizat și automatizat.

Instalația de distilare a fabricii de benzen din Szalimvaros (R.P. Ungară) construită după documentație și planuri sovietice.

Sutele de milioane de oameni care alcătuiesc populația țărilor de democrație populară din Europa și Asia sint adinc recunoscători marelui popor sovietic pentru ajutorul frătesc pe care li-l dă în lupta pentru construirea socialismului. Acest sprijin de neprefuit se manifestă în toate domeniile: politic, diplomatic, economic, cultural, științific.

O însemnătate covârșitoare în construirea socialismului în țările de democrație populară îl prezintă ajutorul economic sovietic. Astfel, cu sprijinul U.R.S.S. se proiectează, se construiesc și au fost construite în țările de democrație populară aproape 500 de întreprinderi industriale. Numai în China populară se clădesc peste 200 asemenea uzine și fabrici. Uniunea Sovietică mai furnizează țărilor socialiste mari cantități de mașini și unelte, materii prime și semifabricate. De un mare ajutor le sint popoarelor care construiesc socialismul, creditele puse la îndemână de poporul sovietic. Astfel, în perioada de după război, aceste credite s-au ridicat la uriașă sumă de 28 miliarde de ruble.

Poporul nostru a primit și primește și el un ajutor neprefuit din partea poporului sovietic. Uzine întregi, cum ar fi marea laminor de la Roman și altele, au fost proiectate și construite în U.R.S.S.; mii și mii de mașini și unelte dintre cele mai moderne sosite din Uniunea Sovietică ajută pe muncitorii noștri să dea producției tot mai mari; numeroase cadre, ingineri și tehnicieni români și-au făcut sau își fac studiile de specialitate în marea țară vecină și prietenă.

Ajutorul pe care poporul sovietic îl dă popoarelor ce construiesc socialismul își are temeiul în relațiile de tip nou dintre țările din lagărul socialismului, relații bazate pe egalitate deplină în drepturi și pe într-ajutorare frățească. Ajutorul sovietic multilateral și tovărășesc cheazășieste făurirea socialismului în țările noastre și stă la baza întăririi continue a marelui și puternicului lagăr al socialismului și al păcii.

A 40-a aniversare a Comsomolului

La 29 octombrie, tineretul sovietic, și împreună cu el întregul tineret revoluționar din lume, sărbătorește 40 de ani de la întemeierea Comsomolului leninist.

Făurit în focul luptei pentru apărarea puterii sovietice, a cererilor Marelui Revoluții Socialiste din Octombrie, Comsomolul a mobilizat pe fronturile de luptă ale războiului civil sute de mii de tineri, și a organizat participarea la muncă însuflețită a tineretului din fabrici și de pe ogoare. După terminarea războiului civil, tinerii comsomoliști au lucrat cu abnegație la refacerea economiei naționale distruse de bandele intervenționiste și albgardiste.

A început apoi marea luptă a poporului sovietic pentru victoria socialismului, bătălia primelor cincinale, căreia tinerii comsomoliști i s-au dedicat cu entuziasm. La chemarea partidului, milioane de comsomoliști au pornit să îndeplinească programul leninist de construcție socialistă. Prima uzină de tractoare din U.R.S.S. a fost construită la Stalingrad de 7.000 de comsomoliști. În taigaua de nepătruns, comsomoliștii au dus suflul nou de viață întemeind orașul lor — Comsomolsk. Tinerii comsomoliști au participat activ și la construirea hidrocentralei de la Dneproghes, a marilor combine metalurgice de la Magnitogorsk și Kuznețk etc.

Tinerii comsomoliști s-au acoperit de glorie în lupta împotriva

va cotropitorilor fasciști care au atacat mișelește Uniunea Sovietică. La chemarea partidului, în primele zile ale războiului, 900.000 de comsomoliști s-au înrolat în armată, plecând în primele linii de luptă. Numele eroilor comsomoliști Nicolai Gastello, Alexandr Matrosov, Zoia Kosmodemianskaia, ale bravilor membri ai Tinerii Cărzii din Krasnodon și ai altor eroi care și-au dat viața pentru apărarea patriei și fericirea poporului vor rămâne veșnic în inimile tinerilor revoluționari din întreaga lume.

După nimicirea fasciștilor, răspunzând la chemarea partidului, tinerii comsomoliști au pornit cu entuziasm la munca pentru vindecarea rănilor războiului. Alături de cei maturi, tinerii comsomoliști au participat la reconstrucția Dneproghesului, Stalingradului, au redat producției minele din Donbas, au muncit la refacerea a numeroase colhozuri și sovhozuri. Tinerii comsomoliști au participat cu avânt la noile și uriașele construcții care s-au ridicat în U.R.S.S. după război: canalul Volga-Don, hidrocentralele de la Kuibșev și Stalingrad etc.

Lupta glorioasă a Comsomolului leninist pentru cauza poporului sovietic este o pildă și un îndemn și pentru tineretul patriei noastre. Întregul nostru tineret folosește din plin experiența glorioasă a Comsomolului, dovedindu-se un vrednic tovarăș de luptă al eroicului tineret sovietic.

PE SCURT • PE SCURT • PE SCURT

● La Moscova a sosit o delegație a R.P. Polone, în frunte cu Wladyslaw Gomulka, prim secretar al C.C. al P.M.U.P. Delegația face o vizită prietenească în U.R.S.S. în scopul întăririi prieteniei dintre cele două popoare și consolidării alianței polono-sovietice.

● La cererea guvernului Republicii Arabe Unite, transmisă guvernului sovietic prin mareșalul Abdel Hakim Amer, vicepreședinte și ministru al Apărării al R.A.U., Uniunea Sovietică a acordat un credit în sumă de aproximativ 400 milioane de ruble pentru finanțarea uneia din cele mai mari construcții din istoria Egiptului, barajul de la Assuan. „Spre deosebire de imperialismul anglo-american care se străduiesc în fel și chip să înrobească popoarele arabe... Uniunea Sovietică demască ferm și consecvent comploturile imperialismului și întinde popoarelor arabe o mină frățească, acordându-le un ajutor dezinteresat în opera de întărire a independenței lor” — scrie ziarul „Al Djumhur”

● Sub presiunea opiniei publice, trupele americane debarcate în Liban la 14 iulie au fost retrase. Întregul popor libanez consideră aceasta ca o victorie a cauzei sale juste și drept o întrîngere a „politicii de forță” americane. „Noi, libanezii — a declarat cu această ocazie Saeb Salam, liderul forțelor ironului unității naționale din Liban — încercăm o mare bucurie în legătură cu evacuarea trupelor americane din Liban”.

● Ministrul Apărării Naționale al R. P. Chineze, mareșalul Pin De-huai, a adresat un nou mesaj populației din Taiwan în care arată ce înseamnă pentru populația din Taiwan subordnarea față de politica americană. În mesajul său, Pin De-huai arată că a dat ordin de suspendare a bombardamentelor împotriva insulei Tzinmindaou în zilele cu soț, astfel, incit compatrioții chinezi să poată primi provizii suficiente. Sistarea bombardamentelor în zilele cu soț este condiționată de neintroducerea escortelor americane.

Stau doi vecini la sfat

In ziua inaugurării gospodăriei colective din comuna Lipovăţ, raionul Vaslui, încă 16 familii de ţărani muncitori au păşit alături de cele 60 înscrise mai dinainte.

E satu-ntreg în sărbătoare
Cu straie noi investimant.
In sala neîncăpătoare
Stau doi vecini acum la sfat.
— De-amu se sparse gheaţa-n sat...
— Ce zici, ne scrii şi noi, vecine?
— Da' pentru ce mă-ntrebi pe mine?
— Am zis şi eu aşa, în trecut...
— Mai bine puneţi guri lacăt.
— Ba-n-am să-i pun, şi cer cuvintul.
Cuvintul i s-a dat. In sală
E linişte. Nici-o mişcare.
Dar omul tace ca pământul.
Pirdalnica de indoială
Cu zvircolirea-i de pe urmă
In suflet încă îl mai scurcă.
Tîrziu, vorbi tîrăgănat
Apoi, mai viu, mai dirz, mai tare:
— Bre, fraţilor, daţi-mi hirtiel
Şi scrise rar şi apăsat:
„Eu, Nică Stan, cu trei hectare...“

Vecinul, meşterul fierar,
Zimbînd, îi zise: — „Mi se pare
Că ţi-am luat-o înainte.
Țidula mea-i în buzunar...“
Şi spuse-n scurtele-i cuvinte
Că pentru colectivă-n dar
Va face în curînd un car.
Un car frumos cum altul nu-i,
Cum n-a făcut în viaţa lui.
Iar caru-acesta o să care
Primele roade împlinite:
Belşug al toamnei viitoare
Crescut pe-ogoarele-nfrăţite.

E satu-ntreg în sărbătoare
Cu straie noi investimant.
In sala neîncăpătoare
Stau doi vecini acum la sfat.
Cu ochi rîzînd de bucurie,
C-o unduire nouă-n glas:
— Ce bine am făcut, bădăie
Că de căruţă n-am rămas!

Petre Popa

— Ce vremuri, suratelor! Nu mai găseşti nicăerj adăpost...

(Desen de NIC. NICOLAESCU)

In regiunea Oradea se desfăşoară o vastă acţiune de desecare şi asanare a bălţilor, pentru redarea de noi terenuri agriculturii.

(Ing. agr. I. ROCSIN — coresp. voluntar)

GHICITORI

Stup ar fi, dar nu e stup
Că e uriaş la trup;
Rinduit şi-mbelşugat
Şade în mijloc de sat.

(Magazinul cooperativel)

★

Intre oi am un oier
Imbrăcat în strai de fier.
El le-alege ziua-ntreagă
Să nu scape-o oale neagră.

(Selectorul)

★

Moşu Gheorghe-ncetşor
Se dă tumba pe ogor.

(Tăvălugul)

Sst! Linişte!

Soarele se ridicase de trei suliţj pe cer şi Mihai Mardare, directorul căminului cultural, tot nu se sculase încă. Stătea în pat şi medita adînc. Se gîndea că formaţiile artistice de amatori din comună ar fi trebuit să participe la numeroase concursuri: raional, regional şi, poate, la cel republican. La concursul intercomunal din cadrul Festivalului bienal de teatru „I. L. Caragiale“ de la Răducăneni, raionul Huşi, căminul cultural din Bohotin nu participase. Nu participase nici la cel interraional.

Mihai Mardare medita acum şi asupra acestui fapt. Vina o poartă dirijorul corului, Ruxanda Nicolae hotărî el. Acesta nu-l informase pur şi simplu că există asemenea concursuri...

Pe viitor însă, Mihai Mardare avea planurile lui. Planurile chibzuite şi bine puse la punct. Avea de gînd să-l uimească pe toţi cei care-l cunoşteau. Nu numai pe oamenii din comună ci şi pe spectatorii de la Iaşi şi Bucureşti. Chiar dacă nu participa la concursul interregional, tot mai avea timp. Măcar la anul. La anul... Chiar pe tovarăşul preşedinte al comisiei de concurs de la Bucureşti avea de gînd să-l uimească. Tovarăşul preşedinte avea să-i strîngă mîna, zicîndu-i:

— Minunat, tovarăşe Mardare! Ne bucură sîrguinţa cu

care lucrezi pentru luminarea satelor noastre...

Deschizînd larg fereastra, Mihai Mardare zîmbi fericit răsăritului.

De trei ani de zile el întocmea planuri şi de trei ani tot cu planurile rămînea. Şi, doamne, cît erau de frumoase! Ce mai cor îi răsuna în urechi, ce brigadă artistică de agitaţie i se perinda prin faţa ochilor! Dar formaţiile de teatru, de instrumente muzicale, de dansuri naţionale...

Gîndurile directorului sînt întrerupte de un ciocănit de cret în uşă. În prag se arăta sfios omul de serviciu de la sfat.

— Ce este tovarăşe? — întrebă directorul somnoros.

— Vă caută cineva la sfat. Vorbeşte despre nu ştiu ce formaţii artistice.

— Spune-i că nu sînt acasă. Tocmai acum mă caută, cînd sînt atît de ocupat?

Şi directorul se trase înapoi în liniştea odăii...

„Ce mai cor, ce mai echipă de dansuri! Chiar preşedintele comisiei îl felicita...“

Visează directorul Mardare, visează într-una. Vă rugăm să faceţi linişte! Linişte mare şi adîncă să nu-i stricăm frumuseţele de visuri tocmai acum cînd însuşi preşedintele comisiei de concurs îl felicita!

I. Safir

Mă aflam deunăzi în drum spre satul Podul Ursului din regiunea Ploieşti.

La vreo doi kilometri de sat, mă aud strigat din urmă. Întorc capul şi văd o căruţă trasă de un cal. Mă gîndesc: nu cred să mă fi strigat calul, fiindcă nu mă cunoaşte. Mai curînd cel care-l mină. Într-adevăr, în căruţă stătea tânărş un necunoscut, care după chipul şi geantă părea a fi factor postal.

— Nene, zice el, eu sînt factorul Ilie Andrei. Te văd mergînd spre sat. Uite, o să-ţi dau poştă s-o distribuie acolo, la Podul Ursului.

— Frate, zic, mă asemeni cu altcineva: eu lucrez la O.C.L., nu la P.T.T.

— N-are aface, te califici acum!... adaugă factorul sugubăţ, bătîndu-mă pe umăr. Te văd om serios, altfel nu ţi-aş încredinţat atîtea scrisori...

— Tovarăşe, să ştii, nu-s cîte loc serios, mă bîlbîi eu speriat, zărînd în funcul căruţei şi cîteva colete tot pentru Podul Ursului...

— Ascultă, se supără factorul, fără mofturi şi pierdere de vreme, căci poştă e urgentă, aşa că ia-o la picior mai iute. Va să zică ţi-am dat trei scrisori, patru cărţi postale şi două recomandate. Semnează aici de primire.

— Cum o să semnez? Parcă eu le-am primit?

— Dar cine le-a primit? Mutu'?... Nu le ai în mînă? Le ai. Inseamnă că le-ai primit. Ia uite, frate, ce greutate îmi faci în muncă! Din cauza duminicilor o să pierd şi prima pe trimestrul ăsta!

— Imi arunc ochii pe un plic: — „Nu te supăra nene, zic, dar habar n-am unde locuieşte Grigore al Vădanei“. — „Lasă, frate, nu mai fi birocrat şi dumneata. O să te orientezi pe teren. A, da', vii pentru înţia dată aici în sat... Nu-i nimic, prima oară e mai greu, a doua oară, o să te descurci uşor...“

— Îl văd dintr-o dată pe factor întorcînd capul şi strigînd după un copil: „Mă puştiule, al cui eşti tu mă?... A lui Pîrlea?... Bravo ţie! Atunci, ia-ţi picioarele la spinare, fuguţa pînă în sat, şi dă-i de veste lui Panait să vină pînă la mine acasă, în sat la Vărbilău, să-şi ridice pensia. Şi ieri i-am comunicat prin unul. Şi lui Gavrilache să-şi spuie că are o scrisoare.“

UN POSTAŞ BUCLUCĂS.

In dreptul factorului se opri-
seră doi bătrîni: — „Ei, toc-
mai bine picaşi, nene Panait!“
dudui factorul.

— Da, tovarăşe Ilie, înţină
bătrînul, tocmai spre casa
dumneatale mă îndreptam, spre
Vărbilău. Mi-ai trimis vorbă să
vin într-acolo, să-mi ridic pen-
sia...

— Şi pe mine m-ai chemat
la Vărbilău, să-mi ridic un co-
let, spuse celălalt. — Aoleu!
Asta e?... Păi cum o să-l car
eu pînă acasă?...

— Ce să-ţi fac, moşule, se
stropşi factorul. — Doar nu
ţi-ai angajat vizitiu la poartă!...

Uite pensia, uite coletul. Scoa-
teţi cite 5 lei...

— Pentru timbru?
— Pentru ţuică... Nu te uii
ce istovit e calul?... Barem vi-
zitiul să se mai îndrăvească...

— Nene Ilie, dar e mult 5
lei. Bea şi dumneata o ţuică
mai mică.

— Ia priveşte, frate, se oşărl
factorul, ce se mai zgircăştel...
Ce să mai spun eu care n-am
pensie?... Lucrez numai pe lea-
fă! Hai fraţilor, băgaţi mîna în
buzunar că m-e sete!... Nu ve-
deţi ce căldură e?

I-o întoarse bătrînul:

— Nene factor, ia coletul în-
dărăt, du-l la raion, şi să m-l
aduci la iarnă, cînd o fi ger.
C-atunci nu suferă omul de se-
te şi nu bea...

— Aş dreptate, moşule, răs-
punse factorul, numai că iarna
beau ca să mă încălzesc...

I. Avian

De luni de zile, inspectorul cultural Cornel Hă-
păianu n-a mai dat prin comuna Basarabi, raionul
Medgidia, ca să controleze şi să îndrumeze munca.

— Să mai spună cineva că n-am o legătură strînsă cu terenul!...

(Desen de CIK DAMADIAN)

„NOVATORI“

(Fragment din pro-
gramul brigăzii artistice
a casei de cultură din
Cernavodă, prezentat la
gospodăria agricolă co-
lectivă din comuna Siliş-
tea).

Vestiţii „inovatori“
Sînt vreo doi îngrijitori
Din sectorul zootehnic.
Intr-o zi s-au apucat
Să facă în grajd curat.
Pînă-acea, toate bune.
Dar să vezi dracu ce-i pune
Să facă: string la un loc,
Ce-au măturat şi dau foc!
Bun şi asta! Dar, apoi,
In platforma de gunoi
Au turnat cenuşa-aşa
Cu tot jeraticu-n ea!

Cineva, din întimplare
Trecînd, văzu cu mirare
Cum din bălegarul stivă,
Că de la locomotivă
Ieşea, frate, fumul gros
Ca un nor înecăcios!
„Bine“ — mă veţi întreba,
„Dar, unde e... tehnica?“
Păi, cred ca-ţi ghicit şi voi:
Ce să mai aduni gunoi,
Să-ţi mute nasul din loc,
Nu-i mai bine să-i dai foc?
„Aşa „tehnica“ frăţine
De pomîna va rămîne.
Lumea-ntreagă s-o cunoască,
Şi de ea... să se ferească!